

Едиција
Хиѝ

Наслов на оригиналот:

One day in December

Original English language edition first published by

Penguin Books Ltd, London

Text copyright © **Josie Silver, 2018**

Copyright за македонското издание © **Бата Прес, 2020**

ЏОЗИ СИЛВЕР

ЕДЕН ДЕН ВО ДЕКЕМВРИ

превод од англиски: Љубомир Шикоски

Скопје, 2020

На Џејмс, Ед и Алекс, со љубов

2008

21 декември

Лори

Вистинско чудо е како сите што го користат градскиот превоз во зима не умираат од преголема количина на микроби. Последниве десет минути врз мене не престануваат да кашлаат и киваат, ако уште еднаш оваа жена пред мене ми го истресе првотот, ќе ја попарам со врело кафе, и онака не смеам да го пијам повеќе затоа што е полно со честички од нејзината глава.

Толку сум уморна што веднаш би можела да заспијам постојано нишкајќи се по малку на горниот кат од автобусов. Фала му на бога завршив со работа за Божик, мислам дека ниту психички ниту физички не би можела да издржам уште една смена на рецепција во оној ужасен хотел. Гостите ги гледаат само божикните венци и убавите светилки, но зад завесите, тоа е бездушна дупка. Обично ми се случува да спијам дури и кога сум будна. Планирам, кога ќе стигнам дома, да паднам во хибернација до наредната година, во носталгичната топла куќа на моите родители. Секој пат кога ќе го напуштам Лондон се враќам во минатото и мислам дека патувам низ времето на краток одмор во Мидландс, спокојна селска идила во мојата детската соба, иако сите спомени од детството не се среќни. Дури и семејствата што се многу блиски, имаат свои трагедии, но праведно е да се каже дека нашата фамилија ја погодиле многу рано и влегле многу длабоко. Нема да се занимавам со тоа, Божик е време на надеж и љубов – за мене овој период е многу привлечен – вистинско време за одмор. Секако, дека ќе има натпреварување

во прејадување со брат ми Дарил и неговата девојка Ана, исто така тука е и маратонот со сентиментални божиќни филмови. Кој би бил толку уморен а да не изгледа некој несреќник како стои на ладното, и на сопругата од својот најдобар другар немо ѝ покажува со раката кон напишаните пораки кои покажуваат дека неговото скршено срце секогаш ќе ја сака? Меѓутоа – дали е тоа љубов? Не сум сигурна. Мислам – да, на некој романтичен начин, ама исто така тој е и најлигавиот пријател на целиот свет.

Ослободувајќи се од грижите дека ќе се заразам со микроби – затоа што, не се сомневам, ги вдишав доволно толку што би ме убиле ако се такви – се накрепив на замаглений прозор и ја набљудував Камденска улица, целата беше со божиќни трепкави светилки и блескави излози, продавниците беа натрупани со роба за продажба: од кожни јакни до кич сувенири. Беше четири попладне, во Лондон ова време веќе беше мрак; мислам дека во текот на целиот ден немаше доволно дневна светлина. Време беше да го извадам глупавото венче, украс од новогодишни гранки, кое мојата менаџерка, кравата ми рече дека морам да го носам, и изгледав како да одам на аудиција за архангел Гаврил во некоја школска претстава, а немав сила да се занимавам и со тоа. Во автобусот никој не го интересира тоа; не го интересира ниту човекот со водена монетка од перјан до мене, тој, беше оптегнат преку седиштето, дремејќи над вчерашните весници; не ги интересира ниту учениците во задниот дел на автобусот кои зборуваа како да се надвикуваа; и жената на која косата ѝ беше полна со првут и носеше обетки во форма на снегулки што светат. Не можев, а да не го забележам изборот на нејзиниот накит; да бев кучка, можеби ќе ја потапкав по рамо ќе ѝ кажев дека привлекува внимание насекаде околу себе сеејќи мртва кожа. Ама не сум кучка; или можеби сум кучка само во мојата глава. Нели се сите такви?

Господе, уште колку ли ќе застанува автобусов? Уште три километри има до мојот стан, автобусов е натоварен повеќе од сточен камион во пазарен ден.

Ајде! – мислам. *Малку побрзо! Вози ме дома!* Иако и таму ќе биде доста депресивно затоа што Сара, мојата цимерка, отиде

кај своите родители. Се сетив, дека уште еден ден и јас ќе одам.

Автобусот се затресе и застана на крајот од улицата, ги посматрав луѓето како се буткаат да излезат, додека истовремено други луѓе се обидуваат да се пробијат за да влезат внатре. Изгледаше како да е натпревар за проверка колку луѓе може да се соберат на мал простор.

Под настрешницата на автобуската постојка седеше едно момче. Сигурно ова не е неговиот автобус, беше задлабочен со читање на книга со тврди корици. Го загледав. Изгледаше дека не е свесен за тоа што се случува околу него, како луѓето се туркаат, ме потсети на оние филмски ефекти, кога некој мирно стои, а светот, малку замаглено, во калеидоскоп врти околу него.

Лицето не можам да му го видам, темето му е со боја на песок има долга коса, таласеста. Носеше волнен морнарски краток капут и шал кој како некој специјално да го плетел за него. Малку му е кич и се двои од другата облека – тесни црни фармерки и чизми – книгата му го одвлекува вниманието. Го избришав прозорот со ракавот од капутот, и наведнувајќи ја главата, мижуркајќи се обидував да видам која книга ја чита.

Не знам дали со крајот на окото ги виде движењата на моите раце на стаклото, или можеби од трепкањето на светлината од обетката на жената со првут, наеднаш, ја подигна главата, неколку пати трепкаше се обидуваше да се сконцентрира на мојот прозор. На мене.

Зјапавме така еден во друг, јас не можев да го тргнам погледот. Почувствував како усните да ми се помрднуваат, дека ќе кажам нешто, господ знае што, и одеднаш, од никаде, ми дојде идеја да излезам од автобусот. Ме обзеде несовладлив нагон да слезам и да одам кај него. Не го направив тоа. Не мрднав со ниеден мускул, знаев дека нема теоретска шанса да поминам покрај човекот во јакната од пердуви што беше до мене, да се истуркам низ натрупаниот автобус пред да тргне од станицата. Во еден момент донесов одлука да останам тука, обидувајќи се, искрено, со жар во очите, да му укажам на тоа тој да влезе во автобусот.

Не изгледа како филмска ѕвезда класичен тип е, со својот несреден изглед како ученик средношколец, со зачуден искрен поглед вперен *мислам во мене*, ме освои. Не можев да видам каква боја му се очите. Мислам, зелени, или сини? Знаете што? Можете слободно да кажете дека тоа се пусти желби, мислам дека и него го погоди ист гром; како некоја невидлива сила да нè поврза. Се гледаше; чист електрошок во неговите раширени очи. Да не ти се верува колку близок поглед, исто како кај некој стар добар пријател кога ќе го забележите, кој не сте го виделе со години, и не можете да поверувате дека тоа е тој. Таквиот поглед кажува: *Здраво!* – и: *О госјоде, ѿоа си ѿи!* – или: *Не можам да ѿверувам, многу ми е мило шѿо ѿе гледам!* – или сето тоа во ист момент.

Гледа како се намалува редот за влегување во автобусот, по-тоа во мене, а јас како да ги слушам мислите што му поминуваат низ глава. Прашувајќи се дали ќе биде лудо ако сега влезе во автобус, што ќе ми рече ако стаклото и дивата гужва не е меѓу нас, дали е глупаво да прескокнува по две скапила за да дојде до мене.

Не, се обидувам да му го кажам тоа. *Не, не би се чувсѿивувал глупаво. Нема да ѿи дозволам. Ти само влезе во ѿроклеѿиов авѿобус!* Гледа право во мене, полните усни лабаво ги развлекува во насмевка, како да не може да ги совлада. И јас му се насмевнав, изгледа беше глупаво. Ама и јас не можев да се соземам.

Те молам, влезе во авѿобусов! Се сепна, како одеднаш да донесе одлука, ја затвори книгата ја стави во ранецот меѓу нозете. Тргна напред, јас го задржав здивот, ја ставив дланката на стаклото и со голема желба го терам да побрза, иако го слушам бучното затварање на вратата, и тргнувањето на автобусот.

Не! Не! О госјоде, да не си се осудил да заминеш од оваа сѿаница! Божик е! Посакав да врескам, автобусот веќе брзо се оддалечи од работ, а тој задишан остана да стои на патот гледајќи како заминуваме. Видов како поразот ја изгасна светлината во неговите очи, јас – за Божик безнадежно се заљубив на автобуска станица во некој непознат – му испратив тажен бакнеж, се накрепив со челото на стаклото гледајќи кон него сè додека не се изгуби од видикот.

Потоа сфатив. Срање! Зошто не направив уште нешто на пример, како во еден филм, да напишев нешто и да му го покажев преку стаклото? Можев, имав време. Можев дури и мојот број од мобилниот да го напишам на замагленото стакло. Можев исто така да го отворам прозорчето и да му кажам како се викам и адресата, или нешто такво. Сега дури се сетив што сè можев да направам, во тој момент ништо не ми падна на памет, едноставно од него не можев да го тргнам погледот.

За посматрачите тоа сигурно изгледаше како едноминутен нем филм за Оскар. Отсега, ако некој ме праша дали сум се заљубила на прв поглед, ќе кажам – да, една величествена минута на 21 декември 2008 година.

2009

Новогодишни одлуки

Само две одлуки оваа година, две големи, генијални и сјајни одлуки.

- Пронајди го младичот од автобуската станица.
- Пронајди прва вистинска работа, по можност во некое списание.

Проклетство! Не требаше ова да го запишам со молив, сега ќе можам да го избришам и да го сменам. Секако, најпрво би сакала да пронајдам кул место во списание, а потоа да налетам на момчето од автобуската станица во некое кафуле за време на пауза за ручек, додека држам во рацете некој здрав оброк. Тој можеби ќе ми го земе од раце, а потоа ќе ме погледне и ќе рече: „О, па тоа си ти! Конечно!“

А потоа ќе го прескокнеме ручекот и ќе отидеме на прошетка во паркот, затоа што ќе го изгубиме апетитот пронаоѓајќи ја љубовта на својот живот.

Како и да е, тоа е тоа што го сакам. Посакајте ми среќа.

20 март

Лори

„Дали тоа е тој? Дефинитивно пред малку ги почувствував вибрациите од автобуската станица.“

Гледам во правецот што Сара ми го покажа со глава, погледнувам низ целата должина на преполниот шанк затоа што е петок навечер. Ова го правиме секојпат кога ќе отидеме некаде; ги пребаруваме лицата на масите, во потрага за момчето од станицата, така го крсти Сара во јануари кога ги споредивме празничните белешки. Изгледа дека нејзината семејна прослава во Јорк помина многу бучно за разлика од мојот мирен одмор во Бирминген, со многу храна, двете се вративме во лондонската зимска реалност и новогодишната меланхолија. И почна само-сожалувањето, ѝ ја раскажав тажната приказна за љубовта на прв поглед, и веднаш зажалив. Не дека не ѝ верував на Сара; проблемот беше во тоа што таа од тој момент се опседна со желбата, повеќе и од мене, за да го пронајдеме.

„Кој?“ Премногу луѓе. Се намрштив, ниту една глава не ми е позната. Сара застана надмено, размислувајќи како да ми го покаже новиот кандидат.

„Таму, во средината, покрај жената со син фустан.“

Многу брзо ја видов; светлата руса коса ѝ светеше од светлината насмевнувајќи му се на типот до нејзе.

Во висина одговара. И косата му е слична, наеднаш се сепнав препознавајќи ја линијата на рамената во темната кошула. Можеше да биде било кој, можеби е младичот од автобуската. Колку повеќе го гледам, сè повеќе сум сигурна дека потрагата ни заврши.

„Не знам“, го задржав здивот, иако никогаш не сме биле блиску. Толку пати го имав опишано така што Сара веројатно сега подобро и од мене знаеше како изгледа.

Сакам да му се приближам. Убедена, мислам веќе тргнав кон него, Сара со раката ме фати задржувајќи ме, тој наеднаш се наведнува и со усните ја допира фацата на русокосата – одеднаш ја замразив најмногу на целиов свет.

О господе, мислам дека тоа е тој! Не! Не требаше вака да се случи. Секоја вечер ми се вртеше во глава сцена за вакво нешто, само што ќе ги затворев очите, таа никогаш, повторувам *никогаш*, вака не завршуваше. Понекогаш е со друштво во барот, понекогаш сам седи и чита во некое кафуле, во ниту еден случај не постои девојка што ја бакнува толку гладно да си помислиш дека ќе и ја ишмука целата глава до рамена.

„Срање!“, мрморејќи, Сара ми тутна чаша со вино во рака. Ги набљудувавме како се бакнуваат. И бакнуваат! Аман, дишете малку! Сега прописно ја фати за задникот, диво прекршувајќи ги границите на пристојноста во преполниот бар. „Малку пристојност, луѓе!“, прошепоти Сара. „Овој воопшто не е твој тип, Ло.“

Се вознемирав. Наеднаш ја испив целата чаша со вино, а потоа почнав да треперам.

„Мислам дека сакам да си одам дома“, реков, со солзи во очите.

Тогаш престанаа да се бакнуваат, таа си го поднамести фустанот, тој нешто ѝ шепотеше на уво, се завртија и тргнаа кон нас.

Веднаш ми беше јасно. Поминаа покрај нас, речиси се насмевнав со олеснување.

„Ха, тоа не е тој“, прошепотив. „А и не личи на него.“

Вртејќи ги очите Сара воздивна, со здив кој, изгледа, цело време го задржувала. „Да го ебам, фала ти господе! Каков лигуш! Знаеш дека малку ми фалеше да го сопнам?“

Во право е. Типот што помина покрај нас за да оди во тоа-

лет беше важен, препотентен и од усните го бришеше црвениот кармин на девојката.

Господе, ми треба уште еден пијалак. Потрагата по момчето од автобуската станица трае веќе три месеци. Добро би било што побргу да го најдеме, инаку ќе завршам на рехабилитација.

Подоцна, во станот на Делансиева улица, ги извадивме чевлите легнувајќи на каучот.

„Размислував“, рече Сара оптегната на другата страна на каучот. „На работа дојде еден нов тип, мислам дека ќе ти се допадне.“

„Го сакам само младичот од автобуската станица“, воздивнав, драматично како во некоја драма.

„А што ако го најдеш и излезе дека е пичкица како тој во барот?“ рече таа. Нашето искуство, изгледа, и нејзе ја погоди.

„Мислиш дека треба да престанам да го барам?“ за да можам да ја видам главата ја подигнав на наслонот од каучот ширејќи ги рацете.

„Мислам дека ти треба и резервен план.“

„За случај ако е пичкица?“

Ги подигна палците, веројатно затоа што ѝ беше напорно да ја крене главата.

„Би можел да биде првокласен куртон“, рече. „Или можеби има девојка. Или, господе, Ло, би можел да биде и женет!“

Гласно вдишав. Навистина. „Нема шанси“, ми излета. „Преубав е и слободен, и таму негде е, чека да го најдам.“ Го чувствувам тоа со целото тело со убедувањето од пијана жена. „А можеби и тој ме бара мене.“

Сара се потпре на лактови и зјапаше во мене, со долгите разбушавени црвени прамени и размачканиот римел.

„Сакам да кажам дека имаме, да *iii* можеби имаш, нереални очекувања, да ти – ние – мора да бидеме внимателни, тоа е сè.“

Се гледаме, а потоа ме потапка по ногата. „Ќе го пронајдеме“, рече. Тоа беше едноставен гест на солидарност, сепак в грло ми застапа кнедла.

„Чесен збор?“

Кимна со главата и нацрта крст преку срцето, мене од грлото ми излезе силно јачење, затоа што сум уморна и пијана, а понекогаш не можам да се сетам на цртите од лицето на дечкото од автобуската станица и се плашам дека на крајот ќе го заборавам и како изгледа.

Со ракавот од кошулата Сара ми ги избриша солзите.

„Немој да плачеш, Лу“, шепотеше. „Ќе продолжиме да го бараме сè додека не го најдеме.“

Кимнав со главата, повторно легнав на креветот гледајќи во таванот кој треба да се вароса, а газдата неколку години само ни ветува: „Секако. Совршен ќе биде.“

Молчи, потоа со прстот ми мавта околу главата. „И подобро ќе му биде. Инаку баш овде ќе му изрезбам *йиченце*, на средина на челото.“

Кимнав со главата. Ја ценам нејзината лојалност кон мене. „И тоа со р’госан скалпел“, реков дополнувајќи ја грозната слика.

„Раната да му се инфицира и главата да му падне“, мрмореше.

Ги затворив очите и тивко се смеев. Сè додека не го најдам момчето од автобуската станица, на Сара ѝ припаѓа лавовски дел од мојата наклонетост.

24 октомври

Лори

„Мислам дека успеавме“, рече Сара тргајќи се да ја погледне нашата рачна работа. Во нашиот мал стан целиот викенд го поминавме во преуредување на нашата дневна соба; двете бевме измачкани со прашина и боја. Чувствувајќи задоволство уште малку и готови сме – би сакала работата во хотелот барем малку да ме исполнува со ваков успех и задоволство.

„Се надевам дека на газдата ќе му се допадне“, ѝ реков. Не дозволува да правиме сериозни промени, не би требало да се спротивставува на тоа што го раубавивме станот.

„За овој месец треба тој да ни плати“, рече Сара со рацете ставени на колковите. Носеше пантолони со трегери, со исечени ногавици, одозгора флуоресцентен дуксер, кој страшно се двоји од нејзината коса. „Му ја зголемивме вредноста на станот. На секој повеќе ќе му се допадне патосов отколку излитениов стар тепих?“

На сета мака се насмевнав, како некоја сцена од некоја комедија, свитканиот тепих од катот го изнесовме по скалите. Кога стигнавме до приземјето, бевме испотени како рудари и пцуевме како кочијаши, на двете ни беа налепени парчиња од сунѓерестата подлога за подови. Го фрливме во контејнерот на комшиите; седи тука, делумно полн, цела вечност, тепихов нема ни да го забележат.

Старите дабови подни штици беа преубави – се гледаше дека некој ги има обновено пред неколку години, а сегашниот сопственик ги имаше покриено со тој шарен ужас. Од полирање рацете нè болеа, секој наш труд вредеше кога застанавме во сре-

дина на дневната соба и видовме дека е пријатна, исполнета со светлина со бели сидови и големи стари прозорци, а стаклата беа одделени со бели летви.

Многу е стара оваа зграда, со гламурозна арматура, со текстуриран таван. Донесовме и еден мал тепих, распараниот мебел го прекривме со покривки од нашите спални соби – секако, мислам дека за малку пари направивме вистинско чудо.

„Боемски шик!“, рече Сара.

„Во косата имаш боја“, фаќајќи се за својата глава, за да ѝ покажам каде, во брзање својата коса ја направив со боја.

„И ти“, рече таа смеејќи се, и погледна колку е часот. „Риба и компирчиња?“

Метаболизмот на Сара е како на коњ. Кај нејзе тоа многу ми се допаѓа, со нејзе можам да јадам торта без грижа на совест. Кимнав со главата, гладна сум. „Доаѓам и јас.“

По половина час седнавме на каучот во фантастичната дневна соба, со риба и компирчиња во скут.

„Треба веднаш да дадеме отказ на работа и да работиме како кралици за преуредување на домови“, рече Сара.

„Ќе растураме“, реков јас. „Дизајнерски мајстории на Лори и Сара.“ Застана со виљушката во рака. „Дизајнерски мајстории на Сара и Лори!“

„Лори и Сара подобро звучи“, се насмевав. „Знаеш дека сум во право. Постара сум од тебе, затоа подобро е да стои прво моето име.“

Тоа беше секогаш наша шега; од Сара сум само неколку месеци постара, затоа никогаш не пропуштам да бидам главна. Наведнувајќи се да го земам шишето ми залетна пиво во тој момент.

„Внимавај на патосот!“

„Зедов подметач“, целата важна реков.

Се наведна и го виде мојот импровизиран подметач: рекламниот флаер од супермаркетот за овој месец.

„О господе, Лу!“ рече полека. „Постанавме луѓе што користат подметачи!“

Голтнав и сериозно реков: „Дали тоа значи дека ќе остариме заедно и ќе чуваме мачки?“

Кимна со главата. „Мислам дека е така.“

„Веројатно би можеле“, промрморив. „Мојот љубовен живот официјално е мртов.“

Сара ја згужва новината во која беа завиткани нејзината риба и компирчињата. „Самата си крива“, рече.

Зборува за младичот од автобуската станица, секако. Сега веќе постигна и митски статус, јас сум на работ да кренам раце од него. Десет месеци да бараш непознат странец е премногу, со надеж дека можеби е слободен, и тој да биде заинтересиран за мене и да не е сериски убиец со моторна пила. Сара гласно го кажа своето мислење дека би требало да го преболам, со тоа сакаше да каже дека треба да најдам некој друг пред да станам калуѓерка. Знам дека е во право, моето срце не е спремно да го пушти. Чувството кога ни се сретнаа погледите – такво нешто никогаш пред тоа не сум почувствувала. Никогаш!

„Можеше да ја поминеш целата планета за ова време откако го виде“, рече. „Помисли само во меѓувреме со колку совршени мажи можеше да имаш секс. Ќе можеш на внучињата, кога ќе остариш, да им раскажуваш за Роберт од Италија и Владимир од Русија.“

„Нема да имам јас ниту деца, ниту внуци. Цел живот ќе бидам во потрага по младичот од автобуската станица и ќе одгледувам мачки со тебе“, реков. „Ќе отвориме прифатилиште, а кралицата ќе ни даде орден за исклучителната услуга на мачките.“

Сара се насмевна, иако нејзиниот поглед покажуваше дека дојде време да го заборавам сонот и младичот од автобуската станица.

„Наеднаш се сетив дека сум алергична на мачки“, рече. „Сè уште ме сакаш, така ли?“

Воздвигнувајќи ја пружив раката да го земам пивото. „Се пла-

шам дека сè се менува. Пронајди тогаш некој друг, Сара, ние веќе не можеме да останеме заедно.“

Се смешка. „Имам состанок следната недела.“

Го допирам срцето. „Брзо ме преболи.“

„Го запознав во лифт. Му се заканив со копчето за стопирање на лифтот сè додека не се согласи да ми понуди да излеземе.“

Од Сара треба да учам – таа го гледа она што го сака и го зграпчува со двете раце. Илјада пати зажалив што немав храброст да излезам од тој автобус. Факт е дека не излегов. Можеби е време да се опаметам, да престанам да го барам него и пијана да плачам секојпат кога нема да успеам да го најдам. Има и други мажи. Морам да се запрашам „Сара што би направила?“ со своето животното мото – сигурна сум дека таа нема да помине во цимолење една година.

„Сакаш да купиме некоја слика за на сид?“, рече гледајќи во празниот сид над каминот.

Кимнав со главата. „Да. Зошто да не? Сликата може ли да биде со мачки?“

Смеејќи се ме гаѓаше со стуткани весници по глава.

18 декември

Лори

„Обиди се вечерва кога ќе го запознаеш Дејвид да не одлучуваш многу брзо? Веројатно на прв поглед ќе помислиш дека не е твој тип, верувај ми, Лори. Интересен е, и љубезен. Пред некој ден кога бевме на состанок ми го отстапи своето столче. Колку такви момчиња познаваш што би направиле така?“ Сара клекнатата држеше говор додека ги вадеше сите можни чаши за вино од орманот во кујната на нашиот стан. Се обидувам да најдам одговор, да бидам искрена, но не можам да најдам многу примери. „Момчето од станот на приземје сабајле го помести велосипедот за да можам да излезам од зградава. Дали се однесува и на ова?“

„Мислиш на истиот тип што ни ја отвора поштата, и секој викенд во ходникот остава мрсни траги од кебапи?“

Тивко се насмевнав додека ги миев чашите за вино во врелата, пенлива вода. Вечерва правиме традиционална журка за Божик. Откако се преселивме на улица Делансиева секоја година прославуваме. Сакаме ова година журката да биде по отмена, затоа што го завршивме факултетот, во нашиот стан ќе има малку студенти и неколку колеги што ги запознавме, ќе пиеме евтино вино, ќе разговараме за работи кои не ги разбираме и јас – ми се чини – ќе се допирам со некој што се вика Дејвид, за кого Сара мисли дека е совршен за мене. Ова веќе сме го поминале. Мојата најдобра другарка мисли дека е генијална стројничка. Во текот на студирањето неколку пати ми закажа средби. Првиот пат Марк, Мајк ли се викаше, среде зима дојде во шорцеви за трчање, цело време се обидуваше да ме убеди да се откажам од храна што не можам да ја потрошам за еден час во теретана.

Епа јас сум девојка што сака благо, единствено нешто што сакав да го исфрлам од менито беше Мајк. Или Марк беше. Како и да е. Сара се бранеше, дека по малку личел на Бред Пит, во темна просторија ако го погледнете под око; така направив морам да признам; не сум од тие што на првиот состанок спијат со момчиња, меѓутоа сметав дека треба да му дадам шанса, поради Сара.

Нејзиниот втор избор беше, Фрејз, беше малку подобар; името барем му го запаметив. Тој беше, без конкуренција, најголемиот Шкот од сите Шкоти што некогаш сум ги запознала, до тој степен што речиси половина од тоа што го зборуваше го разбирав. Мислам дека гајдите не ги споменуваше нешто посебно, но не би ме изненадило ако имаше една скриена под јакна. Неговата лептир-машна ми предизвикуваше немир, иако од тоа ништо не беше важно. Сите свои шанси тој ги исфрли на крајот од состанокот; ме испрати до дома бакнувајќи ме како да се обидува да ми даде вештачко дишење. Со сосема неконтролирана количина на плунка. Само што влегов дома истрчав право во бањата, кога се видов во огледалото изгледав како да ме бакнала германска дога. На пороен дожд.

Меѓутоа, не можам ли да се обидам самата да си одберам дечко? Освен Луис, тој беше моето долгогодишно момче од родниот крај, секогаш ја промашував целта. Три излегувања, четири, некогаш дури и пет, пред неизбежниот несупех. Почнувам да верувам дека моето пријателство со прекрасната Сара, е меч со две острици; таа на машките им дава нереални очекувања што се однесува до нивниот однос кон жените. Да не ја сакав премногу, веројатно досега очите ќе ѝ ги ископав.

Како и да е, слободно кажете ми дека сум глупава, знаев дека ниту еден од нив не може да биде оној вистинскиот. Јас сум многу романтична девојка; да можам да одберам гостин за вечерва, би ја одбрала Нора Ефрон и искрено јас многу сакам да откријам дали добрите момчиња толку добро се бакнуваат, да го ебам! Дали сфативте. Се надевам меѓу сите овие жаби еден ден ќе го пронајдам и својот принц. Или нешто слично.

Којзнае каков ќе биде Дејвид, тој ми е трета среќа. Не се надевам премногу. Можеби тој ќе биде љубовта на мојот живот, или можеби ќе биде ужас. Јас, без сомневање, сум премногу љубопитна и многу расположена да се опуштам. Во последниве години тоа е нешто што не го правев често; моравме двете од заштитениот студентски живот да се префрлиме на реалното вработување, во тој случај Сара имаше повеќе среќа од мене. Таа веднаш доби место како стажант на регионалната ТВ мрежа, а јас и понатаму работам како рецепционерка во хотелот. Да, и покрај мојата новогодишна одлука, сè уште го немам добиено работното место од соништата. Тоа беше тоа, или да се вратам дома во Бирмингем, јас се плашам дека, ако го напуштам Лондон, веќе никогаш нема да се вратам. Знаев дека многу полесно ќе помине Сара; таа е многу комуникативна и друштвена, јас не сум толку комуникативна, што значи моите разговори за работа не поминуваат баш сјајно.

Ама вечерва тоа нема да ми пречи. Најпосле, Нова година е тука да нè амортизира и да ни помогне да ги заборавиме непромислените постапки предизвикани од алкохол. Мислам, како и да е, тоа се случи *минайайта година*, Господе. Одиме понатаму!

Исто така вечер конечно ќе го запознам новиот дечко на Сара. Неколку недели се заедно, а јас, од различни причини, сè уште не успеав да го запознам, имало и што да се види, за него толку многу слушав што може книга да се напише. За жал за него, јас веќе знам дека е прејак во кревет и Сара има намера да се омажи со него и да му роди деца, кога ќе биде позната телевизиска личност. Јасно се гледа дека е на добар пат тоа да биде. Речиси го жалам, затоа што иднината за наредните десет години веќе му е испланирана, а тој има само дваесет и четири години. Ете тоа е Сара. Колку и да е глупаво, сепак тој тука има среќа.

Не може да престане да зборува за него. И сега тоа го прави, Раскажувајќи премногу детали за нивниот сексуален живот.

Додека ги подигнувам прстите прекриени со пена за да го запрам нејзиниот порој на зборови, расфрлајќи се со меурчињата од сапуница на сите страни како дете што со стапче си игра со балончиња од сапуница. „Добро, добро, те молам, престани. Ќе

се обидам да не доживеам оргазам кога конечно ќе го погледнам твојот иден маж.“

„Немој тоа нему да му го кажуваш, во ред?“ , насмевнувајќи се. „Мислам, дека тој е идниот маж? Тој сè уште не го знае тоа, знаеш, би можел да се шокира.“

„Мислиш?“ , мртва сериозна, реков.

„Многу добро би било неколку години да мисли дека сето тоа било негова генијална идеја.“ Бришејќи ги колената стана.

Кимнав со главата. Ако ја познавам Сара, секако ја познавам, таа ќе го смота околу малиот прст и тогаш тој спонтано ќе биде спремен да ја запроси кога таа ќе одлучи дека е вистинско време за тоа. Ги знаете оние луѓе кон кои сите тежнеат? Оние ретки птици што пеат, кои шират посебна аура што ги привлекува луѓето во нивната орбита? Една од нив е Сара. Ако мислите дека е неподнослива, во тоа грешите.

Ја запознав овде, во прва година на факултет. Не сакав да живеам во дом па си одбрав еден од универзитетските станови што се издаваа. Тоа е, сè на сè, високата градска куќа, поделена на три стана: под нас два поголеми, нашето поткровје, сместено на врвот, како некоја додадена весела идеја. Многу бев возбудена прв пат кога го видов, преку розеви наочари набиени сосема до крај на носот. Го знаете она убаво станче наместено со стил и по малку шик, како на Брицит Џонс? Ме потсети на него, само што беше малку помалку шик, и што ќе мора да го делаам со сосема непозната за да можам да плаќам кирија. Ништо од ова не ми претставуваше пречка за да го потпишам на испрекинатата линија; еден непознат ми беше полесно да го прифатам од преполниот студентски дом со непознати. Сè уште се сеќавам на денот на моето вселување како ги качував своите ствари на третиот кат по скалите, цело време надевајќи се дека мојата цимерка нема да ја усмрти мојата фантазија за Брицит Џонс.

На вратата имаше залепено за добредојде со големи украсни црвени букви на задната страна од пликот:

*Мила нова цимерке,
ошигов да кујам евиин иџјалак за да го ѝрославиме
вселуваеџио во новиоџи сџан. Ако сакаш можеш да ја земеш
џоголемаџиа соба, јас и онака џовеќе сакам кога
можам џолесно да се доџуркам до веџеџио!*

С.

Тоа беше сè. Пред да ја погледнам, веќе јадев од нејзините раце. Во многу работи е поинаква од мене, имаме и многу други сличности и одлично ќе се сложуваме. Многу е убава, со пламено црвена огнена коса, целата во локни, која ѝ паѓа речиси до задникот, и одлично е градена, и покрај тоа што не дава ни пет пари за својот изглед. Мислам дека некој премногу убав како нејзе ќе ме натера да се чувствувам како помала грда сестра, но Сара умее човека да го натера да се чувствува добро во својата кожа. Прво нешто што ми кажа тој ден кога се врати од продавница, беше: „Да те ебам! Иста Елизабет Тејлор си, плукната. Ќе мораме на вратата да ставиме сигурносна брава, за да не дојде до немири.“

Претеруваше, секако. Не личам воопшто на Елизабет Тејлор. Од страна на мајка ми, мојата баба е Французинка, треба да ѝ се заблагодарам за црната коса и сините очи; таа била позната балерина кога имала дваесет години; ги имам ценетите програми и малите исечоци од новините за да можам да го докажам тоа. Јас за себе повеќе мислев дека сум пропадната парижанка; го имав наследено изгледот на баба ми, без грациозноста, наместо уредна ниска пунџа, секогаш косата ми е како разбушавена шума од локни, и изгледам како да ме фатило струја.

А исто така нема шанси да бидам толку дисциплинирана како нејзе во балетот. Премногу ги сакам чоколадните слатки. Ќе пропаднам сосема кога организмот ќе почне да ми се осветува.

„Уличарка и принцеза“, на шега вели Сара. За волја на вистината, воопшто не изгледа како курва, јас ни од далеку не сум

грациозна за да бидам принцеза. Како што кажав, се наоѓаме некаде на средина и многу се смееме кога сме заедно. Таа е Телма, ја сум Луиз, тоа е причината што сум запрепастана, што таа се заљубила до уши во тип кој што јас не сум го сретнала и кого сè уште не сум го прогласила за примерен.

„Што мислиш, има ли доволно пијалак?“, ме прашува гледајќи ме сомнително, шишињата беа наредени во кујната на работната маса. Никој не би рекол за овој куп дека се избрани пијачки. Тука имаше многу евтини вина на попуст и вотки на распродажба во супермаркетот, што ги собиравме последните три месеци, за да се потрудиме нашата журка да биде запаметена.

Или веројатно нема да биде запаметена.

„Тоа е повеќе од доволно. Сите ќе донесат по едно шише пијачка“, реков. „Супер ќе биде.“ Наеднаш ме заболе желудникот и се сетив дека ништо не јадевме од појадокот.

„Дали го слушна тоа?“, галејќи го стомакот реков. „Моите прева те молат да направиш од специјалниот сендвич ДУ.“

Во Делансијева улица сендвичите на Сара веќе се легендарни. Појадокот нејзин беше како свето тројство: сланина, цвекло, и печурки и потребни ни беа две години да одбереме јадење кое што ќе биде наш заштитен знак, а тоа беше специјалитетот ДУ, го нарековме по нашата улица. Се насмевна вртејќи со очите. „Можеш и сама да го направиш, знаеш.“

„Не знам како тебе.“

По полека, надмено оди до фрижидерот. „Навистина.“

Ја гледав како ги реди пилешкото, синото сирење, салатата, мајонезот и брусница во совршено прецизни количини, навистина ред што јас сè уште го немав совладано. Знаам дека звучи одвратно, ама верувајте ми, не е. Можеби таа не е класична студентска храна, од кога, уште за време на студирањето, пронајдовме победничка комбинација, се трудиме сите потребни состојки да ги имаме во фрижидер. Специјалитетот ДУ е главен оброк во исхраната. Тој, сладолед и евтино вино.

„Тајната е во брусницата“, вела по првиот залак. „Ако има премногу сирење ќе имаш чувство дека јадеш смрден тинејџерски чорап.“

Само што сакав да гризнам уште еден гриз од сендвичот, таа ме фати за рака. „Чекај. Мора да се напиеме нешто пред тоа, за да се расположимо за журката.“

Промрморив кога ја видов дека зема две чаши за жесток пијалак, и веќе знаев каква ѝ е намерата. Насмевнувајќи се под мустаќ додека ги вадеше чашите од крајниот дел на елементите од кујната, зад кутиите со житарки, извади едно шише со прашина.

„Монашка мочка“, рече додека тураше за секоја од нас во чашите за церемонијата. Или бенедиктин, да го кажам вистинското име на стариот ликер од тревки, кој го најдовме во станот. На шишето пишуваше дека е посебна мешавина од тајни лековити билки и зачини, после првата голтка, не многу долго пред да се вселиме, дојдовме до заклучок дека една од тие тајни состојки речиси сигурно е бенедиктинска мочка. Одвреме-навреме, обично за Божик, пиевме по една чашка, така ни стана ритуал кој истовремено го сакавме и презиравме.

„На екс!“ се смешка додека чашката ја подава кон мене преку масата, седнувајќи. „Среќен Божик, Лу!“

Се чукнавме и ја испивме пијачката, ги лупнавме празните чаши од масата сверејќи се од непријатност.

„Со годините воопшто не се подобрува“, реков шепотејќи како пијачката да ми ја одра кожата од непцата.

„Како керозин е“, смеејќи се рече таа остро. „Сега јади го сендвичот, го заслужи.“

Молчевме додека ги јадевме сендвичите, кога завршивме, таа удри на ободот од празната чинија.

„Мислам дека за Божик би можеле да додадеме и колбаси.“

Одмавнав со главата. „Не би требало да го расипуваш ДС специјалитетот.“

„Лори, нема многу работи во животот што колбасите не мо-

жат да ги поправат.“ Гледајќи ме со кренати веѓи. „Никогаш не се знае, можеби вечерва ќе имаш среќа со Дејвид.“

За разлика од последните два состаноци на слепо, каде што Сара ме испрати, нема да си дозволам премногу да се надевам.

„Ајде“, реков додека ги ставав чиниите во садоперот. „Подобро да се спремаме, наскоро луѓето ќе почнат да доаѓаат.“

После три испиени чаши со вино добро се опуштив, кога Сара ме најде, ме фати за рака и ме извади од кујната.

„Овде е“, шепотеше стискајќи ми ја раката. „Дојди да се поздравиш. Мора веднаш да го запознаеш.“

Додека ме влечеше, со каење му се насмевнував на Дејвид. Почнав да разбираам што мислеше Сара кога рече дека може да ти биде многу мил. Неколку пати веќе ме насмеа и секогаш внимаваше чашата да ми биде полна; само што размислував за еден пробен бакнеж. Многу е фин, како Рос од *Пријателите*, мене повеќе ме интересираше сродната душа на Сара, тоа значи дека утре ќе ми биде криво поради Рос од *Пријателите*. Тоа е прилично добар показател.

Влечејќи ме со себе поминувавме покрај големиот број на луѓе и пијаните насмеани пријатели, за кои бев сигурна дека ниту една од нас не ги познава, кога конечно стигнавме кај нејзиното момче. Тој несигурен стоеше до влезната врата.

„Лори!“, Сара целата трепереше, а очите ѝ светеа. „Запознај се со Џек! Џек, ова е Лори! *Мојата* Лори!“, нагласи.

Само што ја отворив устата да прозборам наеднаш погледнав во неговото лице. Срцето ми скокна во грлото и јас се почувствував како некој на градите да ми ставил електрични лопатки за реанимација и ги вклучил на најсилно. Не можев да прозборам ниту еден збор.

Го познавам.

Ми се чини дека прв пат – и последен пат – го видов претходната недела. Беше оној истиот поглед што го застанува умот и срцето, што го видов од горниот кат на преполниот автобус пред дванаесет месеци.

„Лори“, го изговара моето име, а јас можев да заплачам од олеснување што е овде. Изгледа лудо, поминав цела година посакувајќи и сонувајќи да го сретнам него. А сега е тука. Безброј пати го барав неговото лице меѓу луѓето, во барови и кафулиња. Може да се каже дека веќе изгубив надеж дека ќе го пронајдам младичот од автобуската станица, дури и Сара се колнеше дека премногу сум зборувала за него, дури и таа би можела да го препознае.

Излезе дека не го препозна. Ми го претстави како љубовта на нејзиниот живот.

Зелени. Очите му се зелени. Светло зелена боја, како мов околу работ на ирисот, од зениците во очите му излегува топлина како златен килибар. Иако не ме погоди толку многу бојата на очите, туку како ме гледа. Вртоглав директен судар. За момент го снема, останав несигурна дали можеби силата на копнежот ме натера да го измислам тој поглед.

„Дек.“ *Се вика Дек.* „Мило ми е што те запознав“, успевам да изустам подавајќи му ја раката.

Климна со главата, со срамежлива насмевка.

„Лори.“

Гледав во Сара, почувствував луда вина, убедена дека сигурно забележа дека нешто не е во ред, таа ни се насмевнуваше на двајцата како луда. Фала ти господе за евтиното вино.

Ја зеде мојата рака во својата, топла и силна, ја стегна цврсто, речиси учтиво, како да се запознаваме во официјална сала за состаноци, а не на божиќна забава.

Не знаев што да правам со себе, тоа што сакав да го направам нема да биде фер кон Сара. Го одржав ветувањето и не доживеав оргазам на лице место, меѓутоа во срцево нешто ми се случува. Господе, како, како дојде до оваа колосална заебанција? Тој не може да биде на Сара! Мој е! Мој е веќе цела една година!

„Нели е прекрасна?“

Сара ми ја стави раката на грбот, ме претстави, ме турна кон него да го прегрнам, премногу сака да бидеме најдобри пријатели. А јас сум очајна.

Џек почна да врти со очите и нервозно да се смее, како да му е непријатно поради нетактичкото однесување на Сара.

„Иста е како што ми кажувавте“, кимнувајќи со главата лаже, како да му се восхитува на пријателот за новиот автомобил, лицето потајно му изгледа како да се извинува. Дали ми се извинува затоа што се сеќава, или затоа што Сара се однесува како пијана тетка на венчање?

„Лори?“ Сара се сврти кон мене. „Нели е прекрасен како што ти кажав?“ Се насмевна, горда на него, така и треба.

Кимнав со главата. Со болка подголтнав, иако вештачки се насмевнав. „Богами, така е.“

Сара очајнички сака ние двајца да си се допаднеме еден на друг, Џек се наведна и послушно ме бакна во образ. „Мило ми е што те запознав“, рече. Гласот совршено му одговара; ладен и самоуверен, раскошен, со префинет хумор. „Не престанува да зборува за тебе.“

Ги свиткав прстите околу мојот виолетов приврзок, барајќи утеха додека се обидував да се насмевам, треперејќи. „Имам чувство како да те познавам.“ Тоа е вистина; имам чувство како отсекогаш да го познавам. Сакам да ја завртам главата и да ги сретнам неговите усни. Сакам да го однесам во мојата спална соба, да ја затворам вратата, да му кажам дека го сакам, да ја соблечам облеката од мене, да легнам во кревет со него и да нурнам во шумскиот топол мирис на неговата кожа.

Во пеколот сум. Се мразам себе си. Се повлекох неколку чекори за да не полудам борејќи се со разочарувањето во моето срце кое чука како гласна музика.

„Пијачка?“, Сара гласно предложи без малку загриженост.

Климна со главата, многу е среќен како да му даде појас за спасување.

„Лори?“, Сара ме повика да одам со нејзе.

Се наведнав да погледнам во ходникот кон бањата, цупкајќи како да морам да одам во тоалет. „Ќе дојдам.“ Веднаш, морам да се тргнам од него, од нив.